

זרעונים

א.

אהבתי קרוא, חמדתי לשון הקדש. למה קנני הדמיון הזול בעצם ימי הילדות, – אהרהר כל ימי – עת אטה שכמי כל היום לתורה ולתעודה. הדמיון מעוור עיני השכל, בל יחמוד האדם כראוי דבירי תושיה. בטל כל הגות חולין, כל דמיון נלוז, ונפקחו עיני שכלך, תמצא את המאור שבתורה, ושבעת תענוגים אין קץ, נחלת בינה תהיה אתך לעד.

ב.

אמון הייתי עלי תולע, שושנת התורה צמחה בלבי, כסתה ורד על פני, לקחני לבי ראות מלאכת השיר וטיבה, ראיתי המעט דרכי משוררים וסופרים, אולם כאשר יחרות על הלב עט המשורר הקדמון, אשר דבריו יגלו לעין מבין בפתח סדור תפלה, או אמרי הגיון של מחקרי הקדש, אין בספרות אשר כל בנינה על החולף ועובר. אכול רק מפרי עץ החיים, אומר אל לבי עתה, חדל ממשוגה, שכח את אשר לא בינות בו, ואל תאיץ ללכת אחריו. התורה אור, שבע תענוגיה, כי היא פרי נאכל לטועמיה, והכל זולתה בוסר כבד מנשוא במעי האדם, למה תחלה ותאנש.

ג.

אם אמרתי מה יפה שיר העלומים אשר רקמתי, גם זה הבל יורעות רוח. יאוש ועצב ושכרון דעת ללא תוצאות, גם עמל ושוא בו, לא כדאי הוא לאשר ברית ינצור. חמוד דרכי תורה ותושיה, וכל זרות תגדור בעד האדם מללכת אל היכלי אור, מלהכביד מחשבה בטוב, מלהעמיק בינה. כמפלצת ברוח כן יעמדו והרגשו והדמיון, אשר לא הובעו בקדש, ללא רחמים נמצא האדם, עת ישחר דעת. שבור אלילך, שחרר גורלך מאת כל עמל שוא, אסור לבך אל כל חפצי דת קדש, אז תמצא בינות בתורה, יפול בה חבלך בנעימים, תמצא בה חיי עד, גורל הנצחים סלה.

ד.

גאל את המחשבה, קדשה באש ולהבות סיני, כי מקורה בקדש. שרשים וענפים ללבך בתושיה, עד אשר תגלם, ערום ועריה אתה. היום בהיר, השחקים רהב, אן תרפרף כעב ללא חמדה, אם לא סגולת רעיונך אתך, מיטב הגיון בדברי חמודות. פלפולי תורה מה עצומים, מה יקרים ונעימים, שובים לב נכון, יחקרם עד בלי די. אם באלה תעסוק, תגאל מחשבתך, פרי חיים תמצא למכביר. חיה בטוב, הַגְמֵל את אור; גאל את המחשבה, כי נחלתך תושיה, חיי נצחים סלה.

צפת, תר"ץ.

מתוך: 'קול-תורה'

חוברת ב-ג 1930.